

A táalentumok példázata

Watchman Nee:

The King and the Kingdom of Heaven – A Study of Matthew [A Király és a Mennyek királysága – A Máté ev. elemzése] 377-393. old.

„Úgy nevezetesen, mint az az ember, aki külföldre menvén, előszólította szolgálait, és átadta nekik vagyonát. És egyiknek adott öt táalentumot, másiknak kettőt, harmadiknak pedig egyet, mindeniknek a maga tehetsége szerint; és tüstént elutazott. Elindulván pedig, aki az öt táalentumot kapta, kereskedett azzal, és nyert más öt táalentumot; azonképpen az is, aki a kettőt; nyert az is más kettőt. Az pedig, aki az egyet kapta, elmenvén, gödröt ásott a földben, és elrejtette urának pénzét. Sok idő múlva pedig megjött azoknak a szolgálknak ura, és számot vetett velük. Akkor előjövén az, aki az öt táalentumot kapta, hozott más öt táalentumot, mondván: Uram, nekem öt táalentumot adtál át, íme más öt táalentumot nyertem rajta. Ura pedig azt mondta neki: Jól van, jó és hű szolga, kevesen hű voltál, sokat fogok rád bízni; menj be Urad örömébe. Előjövén pedig az is, aki a két táalentumot kapta, azt mondta: Uram, két táalentumot adtál nekem át; íme más két táalentumot nyertem rajta. Azt mondta neki ura: Jól van, jó és hű szolga, kevesen hű voltál, sokat fogok rád bízni; menj be urad örömébe. Előjövén pedig az is, aki az egy táalentumot kapta, azt mondta: Uram, ismerlek téged, hogy kemény ember vagy, aki aratsz, ahol nem vetettél, és gyűjtesz, ahol nem szórtál; tehát féltemben elmenvén elrejtettem a te táalentumodat a földben; ihol, fogd, ami a tied. Felelvén pedig az ő ura, azt mondta neki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy aratok, ahol nem vettem, és gyűjtök, ahol nem szórtam? Tehát a pénzváltóknak kellett volna adnod az én pénzemet; és én megjövén, kamatostól vettem volna fel, ami az enyém. Vegyétek el tehát tőle a táalentumot, és adjátok annak, akinek a tíz táalentuma van. Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és feleslege lesz; akinek pedig nincs, amije van is, elvétetik tőle. A haszontalan szolgát pedig vessétek a külső sötétségre. Ott lesz a sírás és a fogcsikorgatás. (Máté 25,14-30 – Kecskeméthy ford.)

Négy részre oszthatjuk fel ezt a példázatot: (a) a gazda átadja vagyonát (14-15. vers); (b) ahogyan a szolgálk bánnak a táalentumokkal (16-18. vers); (c) az első és a második szolgál elbírálása (19-23. vers); és (d) a harmadik szolgál elbírálása (24-30. vers).

Hogy még pontosabban tanulmányozhassuk ezt a példázatot, először is meg kell ismernünk a különbséget az Istennel való megbékélés és az Úrhoz fűződő kapcsolat között. Ellenkező esetben nem fogjuk tudni világosan megérteni a Szentírást, hanem nehézségeket és ellentmondásokat fogunk találni ebben a szakaszban és a Biblia számos más helyén is.

Lássuk meg, hogy az Atya színe előtt mi gyermekek vagyunk, az Úr előtt viszont szolgálk (illetve rabszolgálk). Hit által leszünk gyermekekké; cselekedetek által válunk szolgálk. A kegyelem elve alapján leszünk gyermekek; a felelősség elve alapján leszünk szolgálk. Gyermekekké az áldott Fiú által lehetünk; szolgálk. Gyermekekké viszont a Szent Szellem által.

Ez a szakasz a szolgálk és az Úr kapcsolatáról beszél, nem pedig az Atya-gyermek kapcsolatáról. A Máté 14-től kezdve az Ige nem említi többé a gyermekek kapcsolatát az Atyával (amely örökkévaló); innentől kezdve már csak a szolgálk és az Úr viszonyáról beszél (amely csak az ezeréves királyság végéig tart). Az Atyához fűződő kapcsolatunk az üdvösséget és az örökkévalóságot érinti, a Fiúval való

kapcsolatunk pedig a győzelmet és a királyság jutalmát. A táalentumok példázata a jutalommal kapcsolatos és nem az örökkévalósággal, hiszen az örökkévalóság kérdése már elrendeződött.

Alapvető különbség van az ó és az új szövetség között. A régi szövetség cselekedeteket követel az élet megléte előtt, ami azt jelenti, az ember először szolgál, azután gyermek. Az új szövetség azonban életet ad a cselekedetek előtt, az ember tehát újonnan születik, mielőtt szolgálva lehetne. És miért? Mert Isten nem akarja, hogy a hívők hústestből szolgálják Őt.

14. vers. „Úgy nevezetesen, mint az az ember, aki külföldre megy...” – Ez az ember, akiről szó van, az Úr. Valóban külföldre megy, hiszen az Ő országa nem e világból való, és teljes mértékben különbözik a földi nemzetektől. A mi polgárjogunk pedig ahhoz az országhoz tartozik (lásd Fil 3,20). Az a kifejezés, hogy „külföldre [az angolban: másik országba] megy”, az Úr mennybemenetelére vonatkozik (lásd Héber 9,11; 1Pt 3,22).

„Előszólította szolgálóit” – akikről szó van, azok az Ő rabszolgái; tehát nem a zsidók, mert ők nem a rabszolgái, és nem is a hitetlenek, hanem azok, akiket az Úr megvásárolt drága áron.

Korábban Ábrahám a szövetség miatt, amit Isten vele kötött, körülmetélte a megvásárolt rabszolgáit, amiképp a saját fiait is. Mi most a helyzetünk szerint – az Úr vére árán megvásárolt – rabszolgák és – újonnan született – gyermekek vagyunk. Az Úr azt kívánja, hogy rabszolgákként szolgáljuk Őt. Napjainkban az egyházban kétféle szélsőség létezik: az egyik a cselekedeteket helyezi előtérbe, de a hitet nem hangsúlyozza, míg a másik a hitet kiemeli, de a cselekedetekkel nem foglalkozik.

„És átadta nekik vagyonát” – az Úr azért adja át nekik vagyonát, mert külföldre indul. Ez egyfajta vizsga lesz a szolgálók számára, hiszen meglehet, hogy az Úr jelenlétében hűségesekek, de hogy valóban azok-e, akkor derül ki, amikor az Úr távol van. Az Úr tehát átadja nekik, amije van, hogy ők kezeljék a vagyonát. Ma ugyanez igaz ránk is. Az Úr átadta nekünk javait, mi pedig szolgáljuk az Urat, akit nem látunk.

Ez a mostani példázat különbözik attól, amit Lukácsnál olvasunk, ott ugyanis az Úr hozzáteszi: „Kereskedjete velem, míg megjövök!” (Lk 19,13). Itt, Máténál az Úr szavai úgy lettek följegyezve, hogy nem parancsolja meg a szolgálóknak, pontosan mit tegyenek a vagyonával. Azt szeretné, hogy keressük az Ő akaratát, és aszerint cselekedjünk. Bárki, aki ismeri az Úr akaratát, és megcselekszi, méltó a jutalomra. Nem megmondani a szolgálóknak, mit tegyenek – ez az igazi teszt.

15. vers: „Mindegyiknek a maga képessége szerint.” – Mit takar vajon a „táalentum” szó? Legtöbbször olyasmit mondanának, hogy a táalentum vagyont, pozíciót, befolyást, időt, életet, személyiséget, éles elmét, egészséget, gyülekezeti státuszt vagy valami hasonlót jelent. Álláspontunk szerint azonban itt ajándékról és nem képességről van szó. A táalentum ugyanis (1) olyasmi, ami a keresztyéneknek van, de a pogányoknak nincs, hiszen az Úr a *saját* rabszolgáinak adja és nem máséinak; (2) a táalentum mindenkinek képessége szerint adatik, nem pedig véletlenszerűen vagy egységesen osztják ki; (3) a táalentum keresmény által gyarapodhat; (4) visszavehető; és (5) nem olyasmi, amit *Isten* általában ad az embereknek; hanem valami olyan, amit *az Úr* a mennybemenetele után ad. Ezen öt pont alapján arra a következtetésre juthatunk, hogy a „táalentum” nem vonatkozhat vagyonra, státuszra és hasonlókra, amint azt általában gondolják.

A táalentum ezért nem más, mint a Szent Szellem ajándéka. A Szent Szellem ajándéka ugyanis (1) olyasvalami, amivel egyedül az Úr rendelkezik (Csel 2,38); (2) ez az, amit szét lehet osztani (Csel 19,6); (3) ez az, amit gyarapítani lehet (1Kor 14,12-13); (4) mindenkinek képessége szerint adatik, például

Péternek, aki halász volt, az emberek halászatának ajándéka adatott; János pedig, aki a háló javításával foglalkozott, a gyülekezet szétszakadozott hálója javításának ajándékát kapta; (5) az Úr mennybemenetelekor adatik, pünkösd napján (Jn 7,39; 16,7); és (6) olyasvalami, amit használatlanul félre lehet tenni – ezért buzdítja Timóteust Pál ezekkel a szavakkal: „Minekokáért emlékeztetek téged, hogy gerjeszd újból lángra az Isten kegyelemajándékát, mely van benned az én kezeimnek reád tétele által” (2Tim 1,6). A „tálatum” tehát kétségekívül a Szent Szellem ajándékáról beszél.

„És egyiknek adott öt tálatumot, másiknak kettőt, harmadiknak pedig egyet” – az Úr csak három szolgát említ, a hármás szám azonban az összes hívőt jelképezheti, amiképp a Jelenések 2-3-ban említett hét gyülekezet hetes száma az összes gyülekezetet képviseli (hiszen például Kolossé városa és gyülekezete szintén Ázsiában van, de az Úr nem említi meg külön, mivel a hét magában foglalja ezt is). A hármás szám a szolgák három csoportját is jelöli; különben azt jelentené, az Úrnak mindösszesen három szolgája van. Ne feledjük, ez példázat, ezért nem lehet szó szerint értelmezni. Az összes szolga (vagyis hívő) rendelkezik a Szent Szellem ajándékával. Mindegyiküknek van legalább egy tálatuma; senki sem mentegetőzhet tehát arra hivatkozva, hogy neki nincsen ajándéka.

Ne mondjuk, hogy nekünk nincsen semmilyen ajándékunk! Akinek nincs ajándéka, az nem Isten gyermeke. Mivel rendelkezőnk a Szent Szellem ajándékával, egy napon el is kell számolnunk vele.

„Mindegyiknek a maga képessége szerint.” – Az Úr mindenkinek képessége szerint ad. Manapság az emberek túl nagyra értékelik a képességet, de a képesség nem helyettesítheti a „tálatumot”: a képesség tőke (tálatum) nélkül ugyanis semmit sem végezhet el. Ugyanakkor ne is vessük meg a képességet, mert ez az, ami a tőkét nyereségre fordítja: a képesség forgatja a tálatumot. Mégsem írhatjuk elő az Úrnak, milyen tálatumo(ka)t kellene adnia pusztán a képességeink alapján; azt, hogy kinek milyen tálatumot ad, szigorúan az Úrra kell bízni. Éppen ezért nincs semmi oka büszkélkednie vagy elégedetten a tenyerét dörzsölnie annak, aki öt vagy két tálatumot kapott, és ugyanúgy annak sem kell szégyenkeznie vagy irigykednie, aki csak egyet. A gyülekezetben manapság a hívők milyen nagyra becsülik a sokat, és mennyire lenéznek a keveset! Ez mind a hústest cselekedete. Azt tartsuk szem előtt, hogy Isten az ajándékot azért adja, hogy kereskedjünk vele. Kereskedjünk hát mindannyian az Istentől kapott ajándék szerint! Ez nagymértékben mérsékelni fogja a sok vizsályt és zűrzavart a gyülekezetben: hiszen a képességek különbözőek, és az ajándékok is sokfélék.

Figyeljük meg, hogy az Úr Maga osztja fel vagyonát. Nem valaki mást kért meg, hogy részekre bontsa és szétossza helyette. Ebből az okból kifolyólag egy gyülekezet sem iktathat be pásztort saját magának, és egy teológiai szeminárium sem képes valakit ajándékkal felruházni. Bármilyen ajándéka is legyen valakinek, azt Istentől kapja, nem emberektől.

Figyeljük meg továbbá azt is, hogy a jutalom nem az átadott tálatum mennyisége szerint jár. Az öttálatumos és a kéttálatumos szolga is ugyanazt a jutalmat kapta. És ha az egytálatumos is szerzett volna egyet, ő is éppen ugyanabban a jutalomban részesült volna.

„És elutazott” – ez az Úr mennybemeneteléről beszél.

16-18. vers. A példázat második részét képezik ezek a versek – hogy a szolgák miképp bánnak tálatumaikkal.

A szolgák tehát elindulnak, és kereskedni kezdenek a tálatumokkal, mert tisztában vannak vele, ez az Úr akarata. Jól tudják, Uruk nem szeretné, ha tálatumai parlagon hevernének; azt szeretné, ha gyarapodnának. Ők is Urukhoz hasonlóan gondolkoznak – emiatt pedig a jövőben osztozni fognak az

Úr örömeiben. Kétségtelen, hogy a kereskedés nem könnyű foglalatosság; sok gonddal, feszültséggel, kockázattal és nehézséggel jár.

A példázat azonban a harmadik szolgára helyezi a hangsúlyt. Több vers szól róla, mint a másik kettőről együttvéve. A legnagyobb kísértésnek az van kitéve, aki csak egy táalentumot kapott; hajlamos ugyanis elásni ajándékát, és ellustulni. Szégyelli, milyen keveset kapott; és azzal is tisztában van, milyen keveset nyerhet, ha kereskedik vele. Így hát ajándékát egyszerűen a földbe ássa. Az emberektől gyakran hallani olyasmit, hogy a kevésnél a semmi is jobb, az Úr azonban azt mondja, hogy jobb a kicsi a semminél. Értsük meg, itt nem az adott és kapott mennyiség a lényeg, hanem hogy a táalentumot, illetve ajándékot hogyan és mire használjuk. Aki öt táalentumot kap, az felelős azért az ötért, akire két táalentumot bízna, az azért a kettőért felel. Milyen elégedetlenek ma a hívők Isten ajándékával! Ha valaki, mielőtt szolgálatba állna, azt várja, hogy Istentől olyan ajándékot kapjon, mint amilyen egy bizonyos másik férfi- vagy nőtestvérnek van, hiába várja, mert Isten soha nem fogja neki megadni.

A példázat ezért arra a szolgára helyezi a hangsúlyt, aki az egy táalentumot kapta. Bár nem tud nagyszerű prédikációkat tartani és egyszerre százakat megmenteni, bár nem képes ilyen látványos cselekedetekre, attól még megtehet egy kisebb dolgot az Úrért. A táalentum földbe ásása és betemetése azt mutatja, nincs meg az eltökéltsége ahhoz, hogy bármit is tegyen. Legyünk készek egy kis dolgot megtenni, ha Isten kész volt egy kis ajándékot adni nekünk.

Figyeljük meg egyébként, hogy a szolga az ajándékot nem a padláson egy ládába rejtette, hanem a földbe temette. A föld könnyen eltemetheti Isten ajándékát. A világgal való barátkozás hamar földbe temeti Isten ajándékát, úgy, hogy az Isten ajándéka hozzáférhetetlenné válik. Hogyan tudna például egy hívő kiállni az emberek elé és az igazságot szólani, ha éppen előtte durva viccet mondott, vagy tisztátalan szavakat használt? Elveszítette a bizonyosságát. Ezért álljunk meg szilárdan, és gyakoroljuk az ajándékot, amelyet kaptunk. Ne barátkozzunk a világgal, különben eltemethetjük az ajándékunkat. Sose feledjük, a hústest mindig arra fog készíteni, hogy lekicsinyeljük Isten ajándékát, a világ hatására pedig elveszítjük az Istenről szóló bizonyágtételünket.

„Kereskedni” azt jelenti, forgatni, vagy aktívan foglalkozni valamivel. Tegyen Isten minket áldásainak csatornájává!

Ha ma nem tanuljuk meg, miként éljünk ajándékainkkal, hogyan tudunk majd pozitívan (jó eredménnyel) számot adni a jövőbeni elszámoláskor? Igen valószínű, hogy annál kevésbé gyakorolhatjuk az ajándékokat az eljövendő királyságban.

Ha összehasonlítjuk a táalentumok példázatát a tíz szűz példázatával, azt látjuk, hogy az első a Szent Szellem ajándékainak használatát, míg a második a Szent Szellemmel való beteljesedés fontosságát hangsúlyozza. A táalentum az Úr számára, az olaj azonban az egyén számára van. Mindenkit, akinek Isten ajándékot adott, az Úr arra használ, hogy az Ő gyülekezetét építse, nem pedig arra, hogy az ember önmagát építse. Isten soha nem ad olyan ajándékot, amely pusztán az egyénnek szól. (Még ha például a nyelveken szólás építi is az embert, mégis a gyülekezetnek is szól.) Ezért amikor valaki eltemeti az ajándékát, az Urat éri veszteség. Amiképp az olaj az életért van, úgy a táalentum a szolgálatért. Az olaj – vagyis a Szent Szellem teljessége – teszi képessé az embert arra, hogy bölcsen használja ajándékait.

A képesség önmagában hiábavaló, mert semmit sem érhetünk el tőke, táalentum és ajándék nélkül. Mily nagy szükségük van a hívőknek a Szent Szellem ajándékára!

Az ajándéknak pedig a Szent Szellem teljessége által kell megvalósulnia. A táalentum, vagyis az ajándék igen veszélyes olaj nélkül. És pontosan ezért előzi meg a tíz szűz példázata a táalentumok példázatát. A korinthusi gyülekezet azért volt olyan zűrés, mert az ottani hívőknek számos ajándékuk volt, viszont kevés olajuk. A táalentum, vagyis ajándék nélküli olaj eredményezhet jó életet, de jó cselekedeteket nem – mint ahogy az olaj nélküli táalentum, vagyis ajándék eredményezhet jó cselekedeteket, de jó életet nem.

A tíz szűz példázata az elragadtatásról, a táalentumok példázata pedig Krisztus ítélőszékéről és királyságáról beszél. Az elragadtatás feltétele a szűzek számára, hogy telve legyenek olajjal – ami tulajdonképpen azt jelenti, hogy a Szent Szellem szerint élnek. Annak pedig, hogy a szolgák a királyság örömét élvezhessék, az a feltétele, hogy kereskedjenek a táalentumaikkal – ami azt jelenti, hogy hűségesen szolgálják az Urat. E kettő szoros kapcsolatban áll egymással.

Valójában a ma cselekedetei nem a királyságban kapott jutalom miatt számítanak. Az, hogy ma munkálkodunk, egyszerűen a királyságban elfoglalt helyzetünkre készít föl minket. A jelenben való cselekedeteinket leginkább „óvodás feladatokhoz” hasonlíthatnánk; de cselekedeteink, munkáink a jövőben fölöttébb megnövekednek, számban és jelentőségben egyaránt. Mégis, amit ma megtanulunk, azt a jövőben is hasznosítani fogjuk.

Figyeljük meg, hogy a példázatbeli úr nem parancsolta meg a szolgálóinak, hogy kereskedjenek; mindazonáltal a jó és hűséges szolgáló ismerték uruk gondolatát. Ugyanez igaz a mi Urunk Jézus jó és hű szolgálóira is. Mily szomorú, hogy sokan mégis arra várunk, hogy emberek kérjenek föl minket, mi több, kinevezzenek, hogy elkezdhesünk élni az ajándékainkkal. Ha pedig nem teszik, inkább eltemetjük az ajándékot, semmint használni kezdjük.

19-23. vers. A példázat harmadik része az első és a második szolga elbírálása.

„Hosszú idő múlva” – a tesztidőszak bizonyára igen hosszúra nyúlik. Magában foglalja a gyülekezet teljes időszakát (majdnem kétezer év). Ennyi idő alatt nagyon könnyű megfelekedni az Úr megbízatásáról. Milyen szívesen buzgólkodunk az elején, de az idő múlásával fokozatosan meghidegülünk – és így elveszítjük az első szeretetet! Mégis, csak hosszú idő eltelte után jön az elbírálás.

„Sok idő múlva pedig megjött azoknak a szolgálóknak ura, és számot vetett velük.” – Urunk újbóli eljövetele bizonyosan be fog következni. Az emberek mondhatják ugyan, hogy az Úr *késik*, de nem gúnyolódhatnak azon, hogy *nem is jön*. Még a gonosz szolga is csak azt mondhatja, hogy késik az Úr (lásd Mt 24,48).

„Számot vetett” – a gyülekezet mulasztása ma abban nyilvánul meg, hogy nincs tudatában annak, hogy az Úr egyszer eljön, és számot vet az Övéivel. Onnantól kezdve, hogy hiszünk az Úrban, akármit is teszünk vagy nem teszünk, egyszer mindenről számot kell adnunk. Ennek az elszámolásnak semmi köze az üdvösséghez. A járásunk (lásd 1Kor 3,10-15), a beszédünk, sőt a gondolataink is mind az ítélőszék elé kerülnek. Míg a nagy fehér trónnál az ítéletet könyvek alapján szabják ki, Krisztus ítélőszéke előtt saját magunk adunk számot (lásd Róm 14,12). Ha mulasztásaink a vér alatt vannak, akkor már meg lettek ítélve, ezért nem történik róluk említés. Ha azonban nem bántuk meg, és nem helyeztük a vér alá, akkor számot kell adnunk róluk. Tanuljunk meg tehát megítélni önmagunkat! Felelnünk kell mindenért, amit ma nem ítélt meg Krisztus vére. Isten mindent ki fog vizsgálni, ami nincs a vér alatt. Isten kegyelme és szeretete a Bárány

vérében nyilvánul meg, másrészt igazságossága és szentsége a Krisztus ítélőszékében jut kifejezésre. Nem fog szemet hunyni a tisztátalanságaink felett.

Krisztus ítélőszéke előtt nem csak az lesz megítélve, amit tettünk, hanem az is, amit nem tettünk meg. Meg lesz ítélve az is, amit vakon cselekedtünk, és az is, amit a Szent Szellem kioltva elmulasztottunk megtenni. Figyeljük meg a 19. versben az mondja, „megjött”, majd a 20-ban, „előjött”. AZ Úr megjön, de előjönnek a szolgák is. A levegőégben találkoznak (lásd 1Thessz 4,17). A „megjött” a 19. versben arra utal, hogy az Úr eljön a levegőégbe, az „előjött” a 20. versben pedig a hívőknek a levegőégbe való elragadtatására vonatkozik.

„Akkor előjövén az, aki az öt táalentumot kapta, hozott más öt táalentumot.” – A más öt táalentum az eredetileg kapott öt táalentumon felül van. Akkor egyesek rá fognak ébredni, mennyire értékes ez a megszerzett plusz öt táalentum, mások pedig nyugtalanok lesznek amiatt, hogy nem szereztek másik öt táalentumot. Hogy valaki fog-e jutalomban részesülni vagy sem, az nem az ítélőszék előtt fog eldőlni; hanem ez ma dől el. A kérdés kulcsa, hogy miképp bánunk Istentől kapott ajándékunkkal ma. A hívőknek ezért nem szabad megvetniük a Szent Szellem ajándékát, legyen az nagy vagy kicsiny. Az ítélőszék előtt már nem lehet kereskedni, az a földön történik, most. Ma, ha halljuk a Szent Szellem hangját, ne keményítsük meg a szívünket! A kapott és a megkeresett öt táalentumot a szolgák az Úr elé viszik, ami azt jelzi, hogy a cselekedetek Őerte és nem saját magunkért vannak. Aki titokban meglopja Urát, az gonosz szolgának bizonyul. Inkább minden dicsőséget az Úrnak kell adnunk.

„Jól van, jó és hű szolgám” – Ha csak a 20. verset olvassuk, azt gondolhatnánk, a jutalmat a keresmény nagysága szerint osztják; a 21. versből azonban világosan kiderül, hogy a jutalom a jóság és hűség alapján adatik. Az öttáalentumos, a kéttáalentumos és az egytáalentumos szolga is lehet jó és hűség.

„Jó és hű” – nem jó keresztények, hanem jó és hű szolgák. A megszerzett plusz öt táalentum nem a sikert jelzi, hanem a szolga jóságát és hűségességét. Külsőleg úgy tűnhetett, István kudarcot vallott, a szellemi valóság szerint azonban jól és hűségesen cselekedett. Tehát ha egy pohár hideg vizet ad valaki Krisztusért (ez a hűség), megjutalmazták. Hűségesnek lenni azt jelenti, hogy az Úrért teszünk meg valamit. Hiszen valójában kiért munkálkodunk? Gyakran törekszünk a sikerre, és nem vesszük észre, ha a siker nem az Úrért van, az csak fa, széna és pozdorja. Az Úr a mi hűségességünket várja.

„Jól van” – ezek az Úr elismerő szavai. Egyedül az Úr elismerését keressük! A szentek türelmes kitartásának titka, hogy ezt a „jól van”-t megkaphassák Uruktól. A világ dicsérete semmit sem ér, mivel csak téves lehet, hiszen nem tudják megállapítani, mi az, ami valóban jó vagy rossz bennünk.

„Kevesen hű voltál” – a kevés itt a ma végzett munkára vonatkozik. Még az öt táalentummal végzett cselekedetek is kevésnek számítanak ahhoz képest, amit majd a királyságban fogunk végezni.

„Sokat fogok rád bízni” – a sok pedig a királyságban végzendőkre vonatkozik. Milyen gyakran esünk abba a tévedésbe, hogy a *ma* dolgait valami rendkívül nagyra gondoljuk!

A gyülekezet iskolához hasonló, ahol tanulunk. A záróvizsga után a királyságba küldetünk, hogy gyakoroljuk, amit megtanultunk. Ezért van az, hogy megízlelhetjük az eljövendő korszak erőit (Héb 6,5).

„Menj be urad örömébe!” – Nézzük meg a Héberék 12,2-t is, ahol azt mondja: „Nézőn a hitnek fejedelmére és elvégezőjére, Jézusra, ki az előtte való öröméért keresztet szenvedett, gyalázattal nem

törődve, és az Isten királyi székének jobbjára ült.” Miért említi az örömet, de a királyságot nem? Mert a hűség jutalma a belső megelégedettség, nem pedig a külsőleges helyzet. A legnagyobb jutalom, ha együtt örvendhetünk az Úrral. Ez messze felülmúlja a királyságot, a dicsőséget és a pozíciót, hiszen minket csak Maga az Úr elégít meg.

„Sokak fölé foglak állítani” (Csia ford.) – ez a hatalomgyakorlásról beszél. Ma annak van itt az ideje, hogy hűségesek legyünk; a jövőben pedig annak lesz az ideje, hogy uralkodjunk. Aki ma uralkodni vágyik, az csakis a gonosz szolga lehet, akiről a Máté 24 ír. Isten nem adhat hatalmat annak, aki szeret uralkodni; Ő hatalmat egyedül az engedelmeseknek ad.

Igen, ugyanis a királyságban uralkodni fogunk. Egyfelől örvendezés, másfelől uralkodás vár ránk. Az Úr örömet ad, hogy kárpótoljon a földi szenvedésekért, hatalmat pedig azért ad, hogy a világban elszenvedett veszteségért kárpótoljon. Mindenkinek, aki hűséges, hajlandónak kell lennie arra, hogy veszteséget szenvedjen. Nem lehetünk a gazdag ember ebben az életben, és Lázár a halál után.

22-23. vers. Pontosan ugyanazok a szavak szólnak a kéttáalentumos szolgának, mint az öttáalentumosnak. Miért ismétlődnek? Hogy megláthassuk, az Úr nem a sikert és nem is a mennyiséget várja, hanem a hűséget. Amit az öttáalentumostól megkíván, az még öt táalentum, amit pedig a kéttáalentumostól, az még két táalentum. Az ajándék mennyiségének semmi köze a jutalomhoz. Egyedül a hűséges szolgálat számít. Az ajándékkal való kereskedés soha nem jár veszteséggel. Az Úr egyedül a hűségünkért tesz minket felelőssé. Ne adózzunk csodálattal mások nagy ajándékának, és ne vessük meg a saját kis ajándékunkat. Az ajándék – legyen az nagy vagy kicsi – egyedül az adományozó, vagyis Maga az Úr döntésén múlik.

Aki többet kapott, attól többet is várnak. Aki kevesebbet kapott, kevesebbet is várnak tőle. Az Úr nem azért jutalmazza meg az öttáalentumos szolgát, mert az még öt táalentumot szerzett, hanem azért, mert hűséges volt. Világi számítás szerint az első és a második szolga közt hat táalentum különbség fog mutatkozni az elszámoláskor. A szellemi számtan szerint azonban az öt meg öt és a kettő meg kettő eredménye pontosan ugyanaz. Minden egyes hívő kaphat jutalmat. A mi ajándékaink nem hasonlíthatók ugyan Páléhoz, mégis ugyanabban a jutalomban részesülhetünk, mert a hűséges szolgálatra egyforma lehetőségünk van.

A kéttáalentumos szolga esete nagy vigasztalást kell, hogy jelentsen számunkra. Talán kevesebb ajándékunk van, de a hűségünknek senkiétől nem kell elmaradnia.

24-30. vers. Elérkeztünk a táalentumok példázatának negyedik, egyben utolsó részéhez – a harmadik, egytáalentumos szolga elbírálásához.

24. vers. Üdvösséget nyert hívő-e az egytáalentumos szolga? Természetesen az. A következők alapján derül ez ki:

(1) Ha a három közül csak neki nincs üdvössége, az azt jelentené, hogy viszont minden üdvösséget nyert hívő jutalomban részesül.

(2) Ha ennek az embernek nincs üdvössége, akkor az olyan lenne, mintha az Úr azt akarná mondaná nekünk ezzel a példázattal, hogy bármennyire kudarcot is vall egy hívő, nem fogják elmarasztalni.

(3) Ez az ember az Úr saját szolgája, akit vére által megváltott; hiszen az Úr nem választ senkit szolgájául, akit nem üdvözített – a Szent Szellem pedig egyébként soha nem használ helytelen kifejezéseket.

(4) Hogyan bízhatná az Úr a javait egy megtéretlen emberre?

(5) Az egytáentumost az ítélet elhangzása után is szolgának nevezi az Úr: „haszontalan”, az igaz, de nem hamis szolga.

(6) A cselekedeteiért ítélik meg, és nem azért hogy hitt-e vagy sem. Ha nem lenne üdvössége, hogyan ítélné meg az Úr a cselekedeteit? Akkor azért kellene megítélnie, mert megvetette a drága vért. Továbbá, ha a талантum megduplázása üdvöztene, akkor az üdvösség nem hit által van.

(7) Kikkel együtt ítélik meg? Azokkal az üdvöztelkekkel együtt, akik jutalomban részesülnek. Vajon a hitetlenek ítéletére a hívőkével együtt kerül sor? Krisztus ítélőszéke előtt csak a hívőket bírálják el.

(8) Ha valaki nincs megtérve, szóvá teheti-e valaha az Úr a hűtlenségét abban, hogy nem kereskedett az ajándékkal? Lehet-e például az Úr elégedetlen azzal, ha egy hitetlen nem hirdette az evangéliumot? Sokkal inkább annak örülne, ha nem hirdetné.

(9) Amikor az Úr megjön, a szolgálai mennek Őhozá, ami azt jelenti, hogy elragadtatnak a levegőégbe. Részle lehet az elragadtatásban annak, akinek nincs üdvössége?

(10) A szolgát nem az Úr parancsára hozzák be, hanem az magától jön, hiszen az Úré. Egy üdvöztetlen lélek nem merészelne az Úr színe elé kerülni, sokkal inkább könyörögne a kőszikláknak, hogy essenek rá, hogy elrejtőzhessen Isten és a Bárány orcája elől. Figyeljük meg azonban, hogy ez a szolga nem vesztette el még azt a талантumot sem, amit az Úr adott neki: a maga ételét ette, a талантumot pedig gondosan megőrizte az Úrnak. Azt hiszi, helyesen járt el, és nem tett semmi rosszat.

(11) Ez a példázat megfelel a Lukács 19,11-27-ben található-nak, ahol a gonosz szolga (üdvösséget nyert hívő, 22. vers) és a hitetlenek („ezeket az én ellenségeimet” – 27. vers) világosan elkülönülnek egymástól, és semmiképpen sem téveszthetők össze.

Mindazonáltal sokakban fölmerül a kérdés, hogy a gonosz szolgát miért vetik a külső sötétségre. Az nem a pokol? – kérdezik. Ha ez a pokol lenne, akkor a tűz tavának kellene nevezni, amellyel pedig csak az ezeréves királyság után találkozunk. Ez a példázat azonban arról beszél, hogy mi fog az ezeréves királyság előtt történni.

24-25. vers. Valójában senki sem merészezi ezeket a szavakat kimondani; az Úr itt csak azt leplezi le, ami az ember szívében van.

A „kemény” azt jelenti, szigorú; a szolga pedig emiatt fél. Kudarcának fő oka, hogy nem ismeri igazán az Urat, nem ismeri az Ő kegyelmét. Túlságosan is szigorúnak gondolja az Urat; és így nyilvánvalóan még a Sínai-hegy félelme alatt van (lásd 2Móz 20,18-21). De hát nem a kegyelem korszaka alatt élünk-e – a törvény korszaka helyett? Ezért nem kell félnünk. A sikerünkért az Úr felel; mi csak azért vagyunk felelősek, hogy hűségesekek legyünk.

26. vers. Ha úgy gondolkozunk, hogy Urunk ott is arat, ahol nem vetett, és ott is gyűjt, ahol nem szórt (holott tudjuk, hogy igazából vetett is és szórt is), akkor nyilván nem fog tőlünk megkívánni semmit. De az ítélőszéknél nincs helye vitának. A szolga hiányos eredményét a példázatban teljes egészében a lustaságnak tulajdonítják. D.L. Moody mondta egyszer, hogy a lusta embernek nehéz üdvöztülnie. Mi itt legalábbis azt mondhatjuk, hogy egy lusta ember sem fog jutalmat kapni. Ne hagyjuk ajándékunkat tétlenül heverni csak azért, mert az kicsi! Ne akarjuk megvárnai a kedvezőbb vagy az ígértesebb időpontot a szolgálatra!

27. vers. „Tehát a pénzváltóknak kellett volna adnod az én pénzemet” – az ajándékot át lehet adni másoknak, hogy kereskedjenek vele. Kapcsolatba kell kerülnünk legalább egy vagy több emberrel. Soha ne temessük el az ajándékunkat, hogy ne tudjuk átadni másnak a kezébe! Bármily kicsiny ajándékunk legyen is, nem szabad kihasználatlanul hagyni. Mint már említettük, az, hogy sikerrel járunk-e vagy sem, nem a mi felelősségünk; de miért ne *vegyük az ajándékot használatba* azért, hogy legalább egy lélek megmeneküljön, hogy segítsünk valakinek, vagy megvigasztaljunk valakit? Milyen szomorú, ha soha nem vezettünk senkit Krisztushoz!

28. vers. „Vegyétek el tehát tőle a táalentumot, és adjátok annak, akinek a tíz táalentuma van.” – Ez a harmadik szolga kétszeres büntetést kap: elveszik tőle, amije van, és kívülre vetik – a hűséges szolgák ugyanakkor kétszeres jutalomban részesülnek: örömben és fennhatóságban. Egyébként pedig az, hogy az Úr az egy táalentumot annak adatja, akinek tíz van, azt bizonyítja, hogy egyáltalán nem „kemény ember”, hiszen semmit sem tart meg saját magának.

29. vers. Ez alapelv: Akinek már ma is van, annak még bőségesebben lesz a jövőben. Az fel fog emeltetni, hogy sokon uralkodjék. A királyságban még szélesebb körűen fogjuk használni az ajándékokat, mint ma. De akinek ma nincs, annak a jövőben sem lesz; mert mindenkitől, aki megveti az ajándékokat most, el fog vétetni akkor.

30. vers. „A haszontalan szolgát pedig vessétek a külső sötétségre.” – Ez a második büntetés. A külső sötétség nem abszolút, hanem relatív (azaz nem önmagában, minden mástól függetlenül, hanem valamihez viszonyítva értelmezhető) kifejezés. Ahhoz, hogy megérthessük, mit jelent ez a „külső” szó, legelőször is tudnunk kell, hol mondja az Úr mindezeket. Mint azt korábban megjegyeztük, az Úr a levegőégbe jön el, oda, ahová szentjei fölragadtatnak. Itt jelennek meg az Ő ítélőszéke előtt, és itt hangzanak el ezek a szavak. A „külső” tehát, amiről itt szó van, a levegőéghez képest kívül esőt jelent. Az Ige soha, sehol, egyetlen egyszer sem nevezi a poklot külső sötétségnek. Ami azt illeti, a pokol nem sötét, hanem nagyon is tüzes! Lássuk meg, hogy amikor az Úr eljön, sötétség veszi körül, bár belül dicsőség ragyog (lásd Zsolt 18,9-11). Ezért tehát a példázatban említett „külső” ezzel a sötétséggel kapcsolatos, amely sátorként veszi körül az Úr dicsőségét eljövetelekor.

„Sírás” – ez a kifejezés a szolga bánkódására utal, amiért elvesztette a lehetőségét annak, hogy a táalentumát helyesen használja föl.

„Fogcsikorgatás” – az ilyen szolga haragudni fog *önmagára* az elszenvedett veszteség miatt, hiszen kimarad az örömből és az uralkodásból.

Három dolog szorosan összefügg egymással: a vér, a kereszt és az ítélőszék. Habár nincs olyan bibliavers, amely egyértelműen összekötné ezt a hármat, az élet és a tapasztalat egyaránt tanúskodik arról, hogy ez a kapcsolat kétségkívül fennáll. A három középpontjában Krisztus keresztje van. Míg azonban az ítélőszék még várat magára, a vér és a kereszt már elvégeztetett. Amit a vér és a kereszt elkerül (vagyis amilyen bűnnel vagy mulasztással nem foglalkozott a vér és a kereszt az életünk során), az az ítélőszék előtt fog megjelenni. Amit a kereszt esetleg nem végzett el az életünkben, az legalább legyen a vér alatt (ami a bűnbocsánatot illeti). Ha a hívő csak kegyelemmel szeretne találkozni az ítélőszék előtt, akkor azt megelőzően mindennek át kell mennie a véren és a kereszten. Krisztus vére tisztára mos és megvált minket; számunkra ez sokkal inkább objektív, tőlünk független dolog. A kereszt viszont a halál, a bűn, az

óember, a világ és a régi teremtés megfeszítésére szolgál. Számunkra ez sokkal szubjektívebb, rajtunk álló dolog.

Személyes mulasztásainknak kétféle kihatása van: ami Istennel és ami velünk kapcsolatos. Ha vétkezünk és az Istennel való közösségünk megszakad, a vér által újra és újra megtisztulhatunk, és az Istennel való közösségünk ismételten helyreállhat. A vér a bűnökkel foglalkozik, míg a kereszt a bűn hatalmával. A vér által a bűnök megbocsáttatnak, de a vér nem garantálhatja, hogy soha többé nem vétkezünk – sőt még azt sem, hogy nem fogjuk *ugyanazt* a bűnt újból elkövetni. Ezért szükséges, hogy a hústestet és a világot (a bűn erőközpontjait) a kereszt rendezze. A bűnbocsánat a vér által van, de megszabadítani egyedül a kereszt képes.

Életünk során elkövetett minden bűnünk és mulasztásunk, melyet befedezett a vér és amellyel leszámolt a kereszt, elkerüli az ítéletet az ítélszék előtt. Az Úr itt csak azokat a haszontalan szavainkat, gondolatainkat és tetteinket ítéli meg, amelyek elintézetlenül maradtak. Bármilyen átható is az ítélszék világossága, soha nem fedheti fel azokat a bűnöket, amelyek már a vér alatt vannak. Hogyan bánjunk például a nyelvvel, mely gyakran leli élvezetét haszontalan szavakban? A keresztre van szükségünk. És ugyanez igaz a haszontalan gondolatokra és cselekedetekre is. Ezeknek is a keresztre van szükségük. Fogadjuk el tehát a keresztet hit által, számítsuk úgy magunkat, hogy az óemberünk a kereszten megfeszített, és akkor az ítélszék soha nem kutathatja fel ítéletre azokat a dolgokat az életünkben, amelyekkel már foglalkozott a kereszt.

Amikor bármilyen adott bűn vagy mulasztás tekintetében megtisztultunk a vér által, azonnal a kereszthez kell fordulnunk; különben fennáll az eshetősége annak, hogy ismét vétkezünk, és így meg kell majd ítélnünk az ítélszék előtt.

Fordítás: [Hitünk célja – "Állhatatosságokkal nyeritek meg majd a lelketeket." \(Lk 21,19\)](#)
([wordpress.com](#))